

Arrest

nr. 209 984 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Hausa te behoren. U bent moslim. U verklaarde geboren te zijn in de stad Kumasi op 5 november 1992. Uw beide ouders werden geïnfecteerd met het HIV-virus, en zij stierven wanneer u ongeveer tien jaar oud was. Sindsdien verbleef u bij uw grootmoeder aan moederszijde. U woonde met haar in een compound, in de stad Kumasi. Zij werd niet goed behandeld door de bewoners van de compound, en zij beschuldigden haar van hekserij. U ging niet naar school, en u deed nu en dan kleine jobs om uzelf en uw grootmoeder te onderhouden. Uw grootvader was reeds lang geleden gestorven.

U herinnert zich niet meer wanneer. Uw grootvader was een landbouwer, en had een stuk landbouwgrond ter zijner beschikking. Na zijn dood werd dit land niet onmiddellijk verdeeld onder de erfgenamen. Toen u ongeveer veertien à vijftien jaar oud was, in het jaar 2006, kwam een man uit uw gemeenschap, genaamd M.S., naar u toe. Hij vertelde u dat hij het land van uw grootvader kon verkopen, en u zou helpen om naar Libië te gaan, om er te werken. U zou er een goede job kunnen vinden, en zo uw familie kunnen ondersteunen. Na een tijdje stemde u toe, en u zocht de eigendomspapieren van de grond, die bij uw grootmoeder bewaard werden. Twee dagen nadien werd het land verkocht aan een zekere Meneer Sa.. Deze koop werd gesloten tussen M.S. en de heer Sa., en u was er niet aanwezig. Nadien werd het geld aan de smokkelaar, genaamd A., gegeven die u naar Libië zou brengen. U kreeg het geld niet zelf in handen. Aan het begin van het jaar 2007 vertrok u met A. naar Libië.

Wanneer u in Libië, de stad Tripoli, aankwam, bleek M.S. gelogen te hebben. U kreeg het geld niet terug van A., maar u was wel van hem afhankelijk. Hij stelde u te werk in een restaurant van een vrouw die hij kende, alwaar u zeer slecht behandeld werd. Na enkele maanden, sprak een heer u aan. U kent zijn naam niet. Hij was op de hoogte van het feit dat u slecht behandeld werd door uw werkgeefster, en bood u aan u gratis naar Italië te brengen. U stemde toe, en in het jaar 2008 reisde u per boot naar Italië. U verbleef er ongeveer een jaar. Initieel verbleef u in een centrum, een tweetal weken. De begeleiders van het centrum brachten u naar de stad Rome. In Rome bent u op een bepaald moment verloren gelopen en vond u de centrumbegleiders niet meer terug. Daarop heeft u twee weken op straat geslapen, alvorens iemand u hielp om uw centrum terug te vinden. Bij aankomst aan het centrum, meldde men echter dat ze geen plaats hadden voor u, en bijgevolg heeft u een jaar lang op straat gewoond. Op 28 augustus 2008 werden uw vingerafdrukken genomen in Rome.

Op een dag, in het jaar 2009, was u in het treinstation in Rome. U raakte per ongeluk verzeild op een trein naar Parijs, omdat u was weggevlucht van de politie. Aangekomen in Parijs, ontmoette u een Afrikaanse man van wie u de naam niet meer weet. Hij vertelde u dat hij uit België kwam, en nam u mee naar de stad Kortrijk. U kon bij hem overnachten, en de volgende dag gaf u zich aan bij de politie om asiel aan te vragen. Dit was op 9 oktober 2009. Aangezien u op dat moment minderjarig was, werd een voogd aangesteld. Omdat uw vingerafdrukken werden genomen in Italië, werd u in het kader van de Dublin-procedure teruggezonden naar Italië. U gaf echter geen gehoor aan dit bevel, en u bleef studeren en werken in België.

In het jaar 2011, heeft u een eerste regularisatieaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. In het jaar 2013 kreeg u een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. U gaf hier echter opnieuw geen gehoor aan. In het jaar 2016 heeft u een tweede regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 18 september 2017 heeft u uiteindelijk een tweede maal asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat uw laattijdige tweede asielaanvraag afbreuk doet aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk Ghana. U verklaarde uit Ghana te zijn weggevlucht aan het begin van het jaar 2007 (gehoorverslag CGVS, p.8). U kwam aan in België op 9 oktober 2009 (gehoorverslag CGVS, p.6), en u verklaarde reeds hetzelfde jaar een eerste keer asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p.5). U stelde dat uw vingerafdrukken werden genomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat u achteraf een negatieve beslissing verkreeg (gehoorverslag CGVS, p.5-6). U moest terugkeren naar Italië, omdat Italië verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag. U stelde tegen deze beslissing in beroep te zijn gegaan, maar de rechtbank bevestigde de beslissing van de DVZ (gehoorverslag CGVS, p.6). U ging echter niet terug naar Italië, omdat uw voogd stelde dat u kon blijven en het recht had om naar school te gaan, daar u minderjarig was. U vroeg slechts een tweede maal asiel aan in België op 18 september 2017 (zie vragenlijst DVZ, in het administratieve dossier). Er dient opgemerkt dat u bijna acht jaar heeft gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die een oprechte vrees voor vervolging koestert, binnen een redelijk termijn opnieuw internationale bescherming zoekt.

Dat u bijna acht jaar zou wachten met het indienen van een tweede asielaanvraag, om zo uw asielmotieven uiteen te kunnen zetten, is dan ook danig weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Ghana zouden hebben voorgedaan. Te meer, omdat u doorheen deze zeven à acht jaar meerdere malen met de autoriteiten in aanraking kwam. Zo stelde u in het jaar 2011 een eerste aanvraag tot regularisatie te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p.6). Deze werd in het jaar 2013 onontvankelijk verklaard, waarna u een bevel ontving tot het verlaten van het grondgebied (zie dossier regularisatieaanvraag 9bis 2011, in het administratieve dossier). U gaf geen gehoor aan dit bevel, en in het jaar 2016 vroeg u opnieuw regularisatie aan (gehoorverslag CGVS, p.4). U herhaalde meerdere malen dat u tijdens deze procedures kon rekenen op een voogd (gehoorverslag CGVS, p.5-6 en p.23) of een advocaat (gehoorverslag CGVS, p.22), en dit blijkt eveneens uit het administratieve dossier (zie dossier regularisatieaanvraag 9bis 2011 en 2016, in het administratieve dossier). Echter, ondanks uw contact met deze personen, heeft u op geen enkel moment de kans gegrepen om een tweede asielaanvraag in te dienen. U werd dan ook met deze vaststellingen geconfronteerd. Zo werd u gevraagd om welke redenen u nooit een tweede asielaanvraag had ingediend (gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde te weten dat uw vingerafdrucken werden genomen in Italië, en dat u nooit toegang zou krijgen wanneer u een tweede maal asiel zou aanvragen. Daarop werd u gevraagd om welke reden u dan nu [op 18 september 2017] wél een tweede maal asiel aanvraagt, en uw antwoord is **danig opmerkelijk**. U stelde dat uw tweede regularisatieaanvraag was afgewezen, en dat een leerkracht u aanraadde om opnieuw asiel aan te vragen, maar dat u moet kunnen bewijzen om welke redenen u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. De vraag werd u later tijdens het gehoor opnieuw gesteld, namelijk om welke redenen u geen tweede asielaanvraag heeft ingediend, in plaats van een tweede regularisatieaanvraag, antwoordde u dat u niet wist dat u een tweede asielaanvraag kon indienen, omdat uw vingerafdrucken werden genomen in Italië, en dat u dacht enkel een kans te hebben bij het aanvragen van regularisatie (gehoorverslag CGVS, p.21). Gesteld dat u bij uw tweede poging tot regularisatie bijgestaan werd door een advocaat, en gevraagd of deze persoon u nooit had verteld dat u ook een tweede asielaanvraag kon indienen, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p.22). Opnieuw gevraagd om welke redenen u acht jaar later dan wél een tweede asielaanvraag indient, antwoordde u – weinig verhelderend – dat u inderdaad zeer lang geleden was aangekomen, dat u niet weet waarom, dat u enkel een eerste en tweede regularisatie heeft aangevraagd, omdat u dacht dat het uw enige kans was; en dat het u zou lukken als u verder naar school bleef gaan. **Dat u, na de raadpleging van een advocaat, en na een verblijf van acht jaar in België, op geen enkel moment een tweede asielaanvraag heeft ingediend, doet ernstig afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in uw land van herkomst, namelijk Ghana, zouden hebben voorgedaan. U bleek slechts een tweede asielaanvraag te hebben ingediend, wanneer ook uw tweede regularisatieaanvraag werd afgewezen.**

Bovendien, legde u heel merkwaardige verklaringen af over uw eerste asielaanvraag in België, in het jaar 2009. Uw eerste asielaanvraag werd immers niet teruggevonden in de archieven van het CGVS en van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zodoende, wordt deze asielaanvraag, op datum van 18 september 2017, als eerste asielaanvraag beschouwd. Verder, blijken de problemen met uw familie in Ghana slechts te zijn ontstaan sinds het jaar 2012 à 2013 (gehoorverslag CGVS, p.17). Pas in deze periode begon de koper, Meneer Sa., het land te ontwikkelen, en hebben zij op die manier opgemerkt dat de grond van uw grootvader buiten hun wil om door u verkocht werd (gehoorverslag CGVS, p.15). Uw neef stelde u op de hoogte van deze ontwikkelingen en de problemen die uw oom en tante met u hadden in deze periode (gehoorverslag CGVS, p.17). **Dat u in deze periode, rond het jaar 2012 of 2013, op geen enkele manier geprobeerd heeft om een (eerste of tweede) asielaanvraag in te dienen, daar uw situatie, en de omstandigheden waarin u zou verkeren bij terugkeer naar Ghana, danig veranderd waren, is uitermate weinig aannemelijk, en doet enkel afbreuk aan uw voorgehouden vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Ghana.** Ten slotte, stelde u dat u op 9 oktober 2009 zelf de politie van Kortrijk op de hoogte heeft gebracht van uw aankomst in België, om vervolgens asiel aan te vragen. Nochtans, blijkt uit het administratieve dossier, dat u door de politie werd aangetroffen aan de kant van de weg tijdens een vreemdelingencontrole (zie administratief verslag vreemdelingencontrole 9/10/2009), waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat u zichzelf heeft aangegeven.

Verder, wat betreft uw verklaringen over het eigendom van uw grootvader, die u zou hebben verkocht zonder het medeweten van uw familie, kan enkel worden vastgesteld dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn. U antwoordde vooral vaag en weinig coherent op de aan u gestelde vragen over uw asielmotieven. Zo stelde u dat u een geschil heeft met uw oom en tante, de halfbroer en -zus van uw moeder, over landbouwgronden die uw grootvader aan moederszijde had nagelaten (gehoorverslag CGVS, p.13 en p.17).

Rond het jaar 2012 of 2013, hoorde u via uw neef, Ismael, dat uw familie niet akkoord was met de verkoop van het stuk land dat uw grootvader had toebehoord (gehoorverslag CGVS, p.17).

Ten eerste, dient opgemerkt dat uw grootvader reeds een zeer lange tijd overleden was (gehoorverslag CGVS, p.11). Dat de erfkwestie pas zou worden besproken wanneer u uw grootvaders grond had verkocht zonder medeweten van uw familie, in het jaar 2009, is dan ook danig weinig aannemelijk. Zeker, gezien u stelde dat u bij uw grootmoeder inwoonde, en dat jullie arm waren (gehoorverslag CGVS, p.7). Gegeven deze vaststellingen is het zeer vreemd dat u en uw grootmoeder niet eerder op de verdeling van de erfenis zouden hebben aangedrongen. Maar u stelde dat het land daar gewoon was, en dat niemand de eigenaar was, maar dat uw grootmoeder wel de eigendomsdocumenten had (gehoorverslag CGVS, p.15). U kon enkel – zeer vaag – melden dat ze [uw familie] het land hadden moeten verdelen, maar dat ze dat niet hadden gedaan. Ook wanneer een tweede maal werd gevraagd om welke redenen de erfenis niet eerder werd verdeeld, kon u enkel – zeer algemeen – stellen dat ze [uw familie] het nooit gedaan hebben, en dat als iemand sterft, het jaren kan duren voor de erfenis wordt verdeeld. **Het dient opgemerkt dat u op geen enkele manier duidelijk kan stellen om welke redenen de erfenis van uw grootvader nooit werd verdeeld bij zijn overlijden.** Dat u stelde dat het soms jaren kan duren voor een erfenis wordt verdeeld in Ghana, is weinig ernstig te noemen. Bovendien bleek uw familie aan moederszijde u en uw familie reeds sinds lange tijd te haten, nog voor u het erfdeel zonder hun medeweten had verkocht, daar uw grootvader hun moeder scheidde om uw grootmoeder te huwen (gehoorverslag CGVS, p.14 en p.19). In die zin, is het danig weinig aannemelijk dat zij de erfenis niet onmiddellijk zouden willen verdelen na het overlijden van uw grootvader.

Ten tweede, stelde u dat u niet zelf de lap grond van uw grootvader verkocht heeft, maar dat dit gebeurde door M.S., een persoon die bij u in de gemeenschap woonde (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Hij had u overgehaald om de eigendomsdocumenten te zoeken en aan hem te bezorgen, zodat hij de landbouwgrond kon verkopen. U was zelf niet aanwezig tijdens de verkoop, en u stelde dat ze [M.S. en de koper, Meneer Sa.] de verkoop samen in één kamer hebben gesloten (gehoorverslag CGVS, p.8). Uw familie was niet op de hoogte van de verkoop, in het jaar 2009, tot de heer Sa. het land begon te bebouwen, in de jaren 2012-2013 (gehoorverslag CGVS, p.15). Op die manier kwamen ze te weten dat u het land had verkocht, zonder hen te raadplegen. U stelde dat u niet de eigenaar was van het stuk grond, maar dat de eigendomsdocumenten op naam van uw grootvader stonden. Er werd u dan ook gevraagd hoe u de grond kon verkopen als u niet de eigenaar was van de grond, maar u stelde dat u in Afrika aan iedereen land kan verkopen als u er documenten over heeft, en dat u die eigendomsdocumenten dan op een andere naam zet (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of u op de documenten dan gewoon de naam kan veranderen, antwoordde u – verrassend genoeg - bevestigend, en stelde u dat u het land kan verkopen als de naam van de eigenaar op de documenten staat, omdat u dan later de naam van de koper op de documenten kan zetten. Gevraagd om welke redenen uw familie niet bij de verkoop werd betrokken, zei u dat zij [uw familie] dit nooit zouden toelaten, en dat u de grond had verkocht om veel geld te verdienen en op korte termijn nieuw land te kopen. Eveneens werd u gevraagd of u dan geen handtekeningen nodig had van uw grootmoeder of andere leden van uw familie, maar u antwoordde ontkennend, en stelde dat dit misschien officieel zo is, maar dat men in Afrika gewoon eigendomsdocumenten moet zien. Als u deze papieren heeft, dan bent u de eigenaar, maar u hoeft niet naar een kantoor te gaan voor handtekeningen. Opnieuw werd u geconfronteerd met het feit dat u **niet de eigenaar** was van dit stuk grond, en er werd gevraagd hoe de verkoop van een landgoed kan doorgaan zonder dat de eigenaar aanwezig is, en u stelde opnieuw dat u dit kan doen vanaf u de eigendomsdocumenten in handen heeft, en dat u later kan beslissen om de papieren op een andere naam te zetten. Als u de papieren op een andere naam wil zetten, dan moet u wel naar een kantoor gaan en vertellen van wie u de eigendomsdocumenten gekocht heeft, zodat ze het kunnen veranderen (gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaarde dat, wanneer u de papieren in handen heeft, het landgoed van u is, omdat u het enkel in handen kan hebben door de papieren te kopen. Gesteld dat u eigendomsdocumenten die niet op uw eigen naam staat toch ook gestolen kan hebben, en gevraagd of een stuk grond niet moet worden geregistreerd in Ghana, antwoordde u dat men in Afrika een andere manier van leven heeft, en dat u gewoon papieren en geld uitwisselt. U stelde dat het een heel andere manier is van werken dan in België. **Er dient opgemerkt dat de verklaringen die u aflegt over de verkoop van uw grootvaders eigendom uitermate bizar en zeer weinig geloofwaardig zijn, en bovendien in strijd met de Ghanese wetgeving.** Zo stelt informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er wel degelijk verschillende procedures moeten worden doorlopen voordat iemand een eigendom kan verwerven in Ghana. Zo moet, onder andere, de aankoopakte door de juiste persoon getekend worden, moeten er getuigen aanwezig zijn bij de verkoop, en moet de eigendomstitel duidelijk geregistreerd worden.

Dat u beweert het eigendom van uw grootvader te hebben verkocht zonder dat uw oom en tante daarvan op de hoogte waren, zonder dat er getuigen waren, en zonder dat de erfenis duidelijk werd verdeeld, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ten slotte, is het absoluut niet duidelijk wat u vreest bij terugkeer naar Ghana. Telkens wanneer u vragen werden gesteld over uw vrees ten opzichte van Ghana, kon u enkel uiterst verwarrende en vage antwoorden geven. Gevraagd om welke redenen u niet naar Ghana kan terugkeren, zei u dat u een probleem had met uw familie, omdat u het land van uw grootvader had verkocht, en dat uw familie u sowieso al niet goed gezind was, nog voor de verkoop van het land (gehoorverslag CGVS, p.14). Omdat u het land verkocht, is er een probleem ontstaan tussen uw familie en de koper. Uw familie daagde de koper voor de rechtbank. U stelde eveneens dat u in Ghana naar de koning moet om land te kopen. Gevraagd wie deze koning dan is, stelde u dat de koning land verkoopt aan de mensen, en dat uw oom naar de koning ging om uit te leggen dat zijn land werd gestolen. U voegde eraan toe dat waar u vandaan komt, mensen naar de koning gaan als er iets gebeurt, en dat deze koning de gebeurtenissen doorgeeft aan de leiders van de gemeenschap, en deze leiders geven deze informatie op hun beurt door aan de inwoners van de gemeenschap. U stelde dat deze inwoners zich allemaal tegen u zullen keren. Daarbij zei u dat de koning mensen kan zenden om u terug te brengen, waar u ook bent in Ghana. De mensen van de gemeenschap zullen zeggen dat u een dief bent, en dan kunnen ze u vermoorden. Niet veel later tijdens het gehoor, werd u opnieuw gevraagd welke problemen u zou ondervinden indien u zou terugkeren naar Ghana, en u herhaalde dat uw familie de koning had ingelicht, die het op zijn beurt aan de gemeenschap heeft doorgegeven (gehoorverslag CGVS, p.18). U stelde opnieuw dat u overal in Ghana zou kunnen worden gevonden, en dat u zou kunnen vermoord worden door iemand, en dat de mensen van de gemeenschap u gaan vermoorden omdat u iets gestolen heeft. U voegde eraan toe dat ook de koper u kan bedreigen, omdat uw neef u had verteld dat de koper stelde dat u hem moest terugbetalen. U stelde immers dat uw oom en tante de zaak naar de rechtbank hadden gebracht, en dat de rechtbank had bevolen dat de koper moest stoppen met het ontwikkelen van het land (gehoorverslag CGVS, p.18). Het landgoed is op dit moment nog steeds van niemand (gehoorverslag CGVS, p.19).

Ten eerste, wat betreft uw vrees voor uw familie [oom en tante], slaagde u er niet in op een duidelijke manier aan te geven wat uw problemen met hen zouden zijn bij terugkeer naar Ghana. U stelde immers dat zij de zaak hangende hadden gemaakt bij de rechtbank, en zo een probleem hadden met de koper (gehoorverslag CGVS, p.17). U stelde dat de rechtbank u en M.S. wil zien en uw verhaal wil horen. Gevraagd waarvan uw familie u eigenlijk beschuldigt, kon u enkel zeggen dat zij u al niet graag hadden, voordat deze gebeurtenissen zich hadden voorgedaan. Gevraagd wat ze dan verwachten van u, zei u opnieuw dat ze wachten op u om het verhaal te vertellen. Uiteindelijk gevraagd of zij u dan hebben bedreigd, zei u –weinig verhelderend – dat het allemaal was gebeurd wanneer u aan het reizen was, en wanneer u reeds in België was, in de jaren 2012 en 2013. Gevraagd om welke redenen u uw familie eigenlijk vreest, stelde u – opnieuw erg vaag – dat ze de gebeurtenissen hebben verteld aan de koning, en dat zij en de koning nu één zijn geworden. **U haalt echter nergens aan dat zij u op een directe manier zouden willen vermoorden of iets anders zouden willen aandoen.** Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet echt coherent zijn, gezien u aan de ene kant zegt dat uw familie naar de rechtbank is gegaan, samen met de koper, en dat ze u willen horen, maar aan de andere kant stelt dat ze het vertelden aan de koning en de gemeenschap, zodat iedereen u zou willen vermoorden, antwoordde u – opnieuw weinig duidelijk – dat de rechtbank een andere kant van het verhaal is, en dat de koning het moet weten als er iets in de gemeenschap gebeurt, omdat hij een rol te spelen heeft. **Er dient opgemerkt dat uw verklaringen alles behalve samenhangend te noemen zijn. Dat uw familie u eerst voor de rechtbank zouden dagen, en zouden wachten op uw verklaringen, maar terzelfdertijd u dood zouden wensen door u aan te geven bij de koning, is danig weinig aannemelijk. Daarbij bleek u niet in staat om duidelijk te kaderen welke vrees u heeft ten opzichte van uw familie. U kon enkel stellen dat zij wachten op u en uw verhaal willen horen, en dat zij uw daden – het verkopen van uw grootvaders grond - hebben doorverteld aan de koning.**

Bovendien, heeft u geen enkele fatsoenlijke poging gedaan om uw problemen met uw familie op te lossen, of ze ook maar enigszins te contacteren om uw situatie uit te leggen. Gevraagd of u niet geprobeerd heeft om met uw familie in contact te komen, in de jaren 2012 en 2013, wanneer u hoorde over de problemen, om zo het geschil op te lossen, antwoordde u ontkennend en zei u dat u dat niet kon (gehoorverslag CGVS, p.21). U stelde dat uw oom en tante u niet graag hadden en dat ze niet tegen u spreken, en dat u enkel met uw neef contact heeft. U voegde er - opeens – aan toe dat zij u dood wensen, omdat ze zo het land zouden terugkrijgen.

Het dient opgemerkt dat het zeer weinig aannemelijk is dat u het geschil met uw familie niet zou willen oplossen omwille van persoonlijke gevoelens. Gezien deze geschillen de redenen zijn van uw vrees ten opzichte van Ghana, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u tenminste uw oom en tante zou proberen contacteren om de geschillen op een vreedzame manier op te lossen. Verder, dat u stelde dat zij u dood zouden wensen omdat ze zo de grond zouden terugkrijgen, **snijdt absoluut geen hout.** U had immers eerder tijdens het gehoor – meerdere keren – vermeld dat u **niet de eigenaar** van de grond bent, zowel voor de verkoop als na de verkoop van de grond (gehoorverslag CGVS, p.15-16). U stelde eveneens dat de grond ter beschikking was van de rechtbank, en dat het op dit moment van niemand is (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde eveneens dat de rechtbank, en uw familie, uw verhaal wil horen (gehoorverslag CGVS, p.18). Volgens deze verklaringen, zouden uw oom en tante, absoluut geen baat hebben bij uw dood, in tegendeel. Gevraagd hoe u het probleem van het land zou kunnen oplossen, daar u geen eigenaar meer bent, stelde u dat u het misschien moet terugbetalen en dat u een dergelijke hoeveelheid geld niet zou kunnen vinden (gehoorverslag CGVS, p.21).

Ten tweede, wat betreft uw vrees ten opzichte van **de koning en de gemeenschap**, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. Zo had u het steeds – zeer algemeen – over de gemeenschap (gehoorverslag CGVS, p.14 en p.18-20), over iemand (gehoorverslag CGVS, p.18), of over iedereen (gehoorverslag CGVS, p.19). In die zin, vreest u slechts een toevallige vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon. Bovendien, zou u **nalaten om in uw land van herkomst, Ghana, bescherming te vragen tegen deze personen.** Gevraagd of u de koning geen bescherming kan vragen tegen mogelijke vervolgers, stelde u dat de koning zal zeggen dat u steelt, en dat mensen u zullen beschuldigen van iets te stelen, en dat dezen u dan kunnen slaan of vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd of u dan geen bescherming kan zoeken tegen deze koning, bij de autoriteiten, stelde u te denken van niet omdat in Afrika de regering niets om u geeft, en geen mensen aanklaagt, en dat het hen niet kan schelen of iemand wordt vermoord. Gevraagd wat u bedoelt met het feit dat er “geen aanklacht” is, zei u dat als iemand wordt vermoord, dat de politie hem niet zal arresteren, maar dat de mensen u zullen straffen. Deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Dat er geen aanklacht zou zijn tegen poging tot moord door leden van de gemeenschap, maar wel een aanklacht tegen u en de koper voor illegaal verkoop van een landbouwgrond, is danig weinig aannemelijk.

Ten derde, stelde u de koper, Meneer Sa., te vrezen, omdat u zijn geld niet heeft. Tevens, zei u dat u zou kunnen worden ontvoerd omdat u deze heer geld verschuldigd bent. Hij zou u kunnen laten ontvoeren en aan uw familie losgeld vragen voor uw vrijlating. Deze ontvoerders zouden u ook kunnen vermoorden indien ze het geld niet ontvangen. En daar u niemand heeft die voor uw vrijlating zou betalen, vreest u te worden vermoord (gehoorverslag CGVS, p.19). U stelde eveneens tegen deze koper geen bescherming te kunnen vragen aan de politie, omdat de politie u naar de rechtbank zou brengen indien ze u zouden zien, en u ook naar de gevangenis zouden kunnen brengen.

Het dient opgemerkt, dat u op geen enkele manier een heldere of duidelijke vrees kan aangeven ten opzichte van personen of autoriteiten in Ghana, zelfs nadat u herhaaldelijk de kans kreeg om uw vrees bij terugkeer verder te verduidelijken. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die al dan niet zouden plaatsvinden bij terugkeer naar Ghana, zijn alles behalve samenhangend. Zo blijkt u louter hypothetische vervolgers te vrezen, maar stelt u eveneens geen bescherming te kunnen inroepen van de autoriteiten in Ghana. Wat betreft uw vrees voor de koper, kan u enkel stellen dat hij u geld zou vragen. Naast het feit dat de door u vermelde asielmotieven als weinig geloofwaardig kunnen worden beschouwd, dient eveneens te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas klaarblijkelijk geen verband houdt met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande – bovendien weinig coherente of geloofwaardige - verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde getuigenis van uw neef, I.L., kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Er dient opgemerkt dat dit een getuigenis is van een derde betreft, die niets bijbrengt aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

De brief herhaalt enkel uw verklaringen en de redenen die u aangaf voor het niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. Deze getuigenis heeft geen bewijswaarde zolang het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Ook de kopie van de Ghanese verkiezingskaart van uw neef I.L., kan bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Deze kaart geeft enkel aan dat uw neef heeft deelgenomen aan de verkiezingen in Ghana.

Wat betreft de kopie van uw Ghanese paspoort, kan worden vastgesteld dat u de Ghanese nationaliteit heeft. Wat betreft de kopieën van uw studentenkaarten, en het formulier voor gelijkstelling van onderwijsdocumenten van de OKAN-school, kan enkel worden vastgesteld dat u in België onderwijs heeft gevolgd. Bovenstaande documenten wijzigen opnieuw niets aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven.

Wat betreft de USB-sleutel die u heeft afgegeven, waarop beelden te zien zijn van de grond in kwestie die u zou hebben verkocht buiten de wil van uw familie om, en waarop een video te zien is in de taal Hausa, van een man die zou ontvoerd zijn, dient opgemerkt dat op geen enkele manier objectief kan worden vastgesteld of deze beelden inderdaad over de landbouwgrond in kwestie gaan, en de video in werkelijkheid over en ontvoerde man gaat. Daarenboven, draagt deze informatie niets bij aan uw asielsituatie, die op zich al als niet geloofwaardig kan worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 maart 2018 een schending aan van "Artikel 1A2 Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen".

Verzoeker meent dat de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming perfect verklaarbaar is, zodat het geen afbreuk doet aan de ernst van de vrees die hij heeft om te worden vervolgd in zijn land van herkomst. Zo geeft verzoeker aan dat hij minderjarig was toen hij in België aankwam, dat hij zichzelf had aangeboden bij de politie en had gesteld dat hij was weggevlucht uit Ghana en bescherming nodig had. Hij betoogt dat hij dit beschouwde als het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker haalt verder aan dat hem tijdens een gesprek "in aanwezigheid van zijn voogd in een groot gebouw in BRUSSEL, wellicht de burelen van de Dienst Vreemdelingenzaken" werd meegedeeld dat "hij naar ITALIË diende terug te keren aangezien zijn vingerafdrukken daar op een gegeven moment geregistreerd werden", maar dat hem tijdens een nabespreking "door zijn voogd meegedeeld dat hij nog een alternatief had. Hij zou namelijk in BELGIË kunnen blijven zolang hij hier schoolliep.". Verzoeker voegt eraan toe dat hij voor de laatste optie koos: "Hij ging alhier naar school. Hij behaalde goede resultaten. In de periode van 2012 tot 2015 – dus ook nadat verzoeker meerderjarig was geworden – was verzoeker bovendien tewerkgesteld bij de Vlaamse Landmaatschappij, een overheidsdienst.". Verzoeker betoogt dat hij tot 2013 - wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg - meende dat hij legaal in België verbleef, gezien hij door de overheid werd tewerkgesteld. Verzoeker stelt dat hij na het krijgen van het BGV echter gerustgesteld was door het feit dat hij gerust werd gelaten door politie, ook na zijn meerderjarigheid, en zelfs verder mocht blijven werken voor de overheidsdienst.

Verzoeker verduidelijkt dat hij in 2016 toch eens op eigen houtje advies ging inwinnen bij een raadsman - alle voorgaande procedures werden immers gevoerd door een advocaat die werkte in opdracht van zijn voogd. Hij stelt dat, aangezien hij ervan overtuigd was dat hij al eens een verzoek om internationale bescherming had ingediend, hij dit ook zo meedeelde aan de gecontacteerde raadsman. Verzoeker vermoedt dat het allicht die reden is dat die raadsman hem adviseerde om een regularisatieaanvraag in te dienen, eerder dan een nieuw, zogezegd tweede verzoek om internationale bescherming. Hij legt verder uit dat hij nadat die regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, op advies van zijn leerkrachten, een verzoek om internationale bescherming indiende, denkende dat dit zijn tweede – en dus niet zijn eerste verzoek om internationale bescherming - was.

Verzoeker benadrukt dat hij in de veronderstelling was dat hij in het verleden reeds een poging had ondernomen om te worden erkend als vluchteling, doch dat die als resultaat had opgeleverd dat hij geen bescherming kreeg in België en hij zich voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming naar Italië diende te begeven.

Volgens verzoeker is bovenstaande uitleg *“ineens ook een verklaring voor het feit waarom verzoeker niet in staat was om verweerster duidelijke antwoorden te geven aangaande het verloop en het resultaat van de vermeende eerste asielprocedure.”*

Verzoeker stelt dat het niet ongeloofwaardig is wanneer hij stelt dat de nalatenschap van zijn grootvader jaren na diens overlijden nog niet werd vereffend. Waar verweerder stelt dat het zeer uitzonderlijk, haast ongewoon zou zijn dat een nalatenschap jaren blijft liggen alvorens ze wordt vereffend en verdeeld, betoogt verzoeker dat dit een ongefundeerde stelling is, nu onduidelijk is waarop hij zich steunt. Verzoeker voegt eraan toe dat het ook hier in België regelmatig voorkomt dat de vereffening en verdeling van een nalatenschap jaren op zich laat wachten. Verzoeker stelt dat het alleszins – gelet op de verstoorde familiale relaties - niet ondenkbaar is dat de familieleden van verzoeker er de voorkeur aan gaven om de nalatenschap te laten voor wat het was, in plaats van het conflict nieuw leven in te blazen.

Verzoeker voert aan dat de *modus operandi* van de verkoop helemaal niet zo bizar of uitzonderlijk is als verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing. Waar verweerder in de bestreden beslissing *“tot vervelens toe”* blijft herhalen dat de wijze waarop verzoeker stelt het stuk land verkocht te hebben hoogst ongebruikelijk zou zijn en bovendien in strijd zou zijn met de Ghanese wetgeving, betoogt verzoeker dat deze stelling *“volledig in strijd is met de informatie die de raadsman van verzoeker terugvond en toevoegt aan onderhavig verzoekschrift.”* Verzoeker haalt aan dat uit deze informatie (<https://www.ghanaweb.com/GhanaHomePage/NewsArchive/7-Things-you-need-to-know-before-buying-a-land-in-Ghana-325392> van 11 september 2014; <https://www.myjoyonline.com/news/2014/February-5th/dont-pay-for-land-as-if-you-are-buying-tomatoes-lawyer-advises.php>, van 5 februari 2014; <https://meqasa.com/blog/real-estate-scams-avoid/>; (<https://www.ghanaweb.com/GhanaHomePage/NewsArchive/Resolving-Land-Acquisition-Problems-211593> van 21 juni 2011) blijkt *“dat er veel fraude is bij de verkoop van onroerend goed en dat er helemaal geen vaste procedure is voor de aankoop van land (of alleszins geen was in de periode dat verzoeker het land verkocht)”*. Hij voegt eraan toe dat in 2017 nog een chieft gearresteerd werd omwille van het feit dat hij hetzelfde stuk land 2 keer had verkocht en omdat hij daarbij gebruik maakte van vervalste documenten (<https://www.ghanaweb.com/GhanaHomePage/crime/Chief-remanded-in-police-custody-for-fraud-double-sale-of-lands-547150>).

Verzoeker benadrukt tijdens zijn gehoor wel degelijk te hebben aangegeven waarvoor hij precies vreest bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij stelt tijdens zijn gehoor duidelijk te hebben aangegeven dat hij vreest voor wat zijn familie, de koper, justitie en politie, de heer M.S. en de gemeenschap hem zullen aandoen. Verzoeker was sowieso al het buitenbeetje en werd al slecht behandeld door zijn familie. Hij legt uit dat hij door het land te verkopen achter de rug van zijn familie, hun vertrouwen heeft geschaad en dat ze boos zijn op hem en wensen wraak te nemen. Volgens verzoeker kan dat zijn in de vorm van een strafrechtelijke vervolging, maar zijn ze ook in staat om hem te doden. Volgens verzoeker zal de koper, de heer Sa., eveneens razend zijn op verzoeker aangezien hij een financiële investering deed in een stuk land, denkende dat hij daarmee het stuk land aankocht, terwijl dat in werkelijkheid niet zo is. Verzoeker stelt dat er klachten neergelegd werden tegen hem bij de politie en dat er tevens een rechtszaak opgestart werd tegen verzoeker. Uiteraard is de kans reëel dat verzoeker strafrechtelijk en burgerrechtelijk de gevolgen moet ondergaan van de stommitieit die hij beging in zijn kindertijd. Tenslotte stelt verzoeker te vrezen dat hij in zijn gemeenschap zal worden beschouwd als een fraudeur, een leugenaar, met alle gevolgen van dien.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de beslissing van verweerster van 29 januari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, en verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker volgende documenten neer:

“2. 7 things you need to know before buying a land in Ghana

3. *Don't pay for land as if you are buying tomatoes*
4. *Common real estate scams and how to avoid them*
5. *Chief remanded in police custody for fraud, double sale of lands*
6. *Land acquisition in Ghana to see a face lift*
7. *Resolving land Acquisition Problems*
8. *Land acquisition in Ghana; Dealing with the challenges and the way forward*".

Ter zitting en bij aanvullende nota van 3 juli 2018 legt verzoeker "*juridische stukken aangaande de lopende klachten en procedures tegen verzoeker en zijn familie*" neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop dient samen met het CGVS worden vastgesteld dat huidig verzoek om internationale bescherming verzoekers eerste verzoek is – en niet zijn tweede, zoals oorspronkelijk voorgehouden door verzoeker. Verzoeker legt uit hij minderjarig was toen hij in België aankwam, dat hij zichzelf had aangeboden bij de politie, had gesteld dat hij was weggevlucht uit Ghana en bescherming nodig had en dat hij dit beschouwde als het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Daargelaten dat uit het verslag van de vreemdelingencontrole van 9 oktober 2009, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker door de politie werd aangetroffen aan de kant van de weg tijdens een vreemdelingencontrole, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker zichzelf heeft aangegeven, kan hoe dan ook niet worden ingezien dat verzoeker, ook al was hij in de veronderstelling dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend, niet eerder een (eerste of tweede) verzoek om internationale bescherming indiende. Immers, de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn familie begonnen rond de periode 2012 à 2013 (gehoorverslag van het CGVS van 7 november 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 17), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker die reeds sinds 2009 in België verbleef, omwille van de gewijzigde situatie en de omstandigheden waarin hij beweerdelijk zou verkeren, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non*. Het gegeven dat verzoeker dit naliel en pas vier à vijf jaar nadien een verzoek indiende, is een indicatie dat verzoekers vermeende problemen niet van die aard zijn dat hij nood aan internationale bescherming heeft.

2.4.2. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift - dat hij tot 2013, wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, meende dat hij legaal in België verbleef, gezien hij door de overheid werd tewerkgesteld, maar dat hij na het krijgen van het BGV echter gerustgesteld was door het feit dat hij gerust werd gelaten door politie, ook na zijn meerderjarigheid, en zelfs verder mocht blijven werken voor de overheidsdienst - kan niet verschonen dat verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Immers, verzoeker diende reeds in 2011 een eerste aanvraag tot regularisatie in (CGVS-verslag, p. 6), zodat hij toen al weet had van zijn illegale verblijf.

Verzoeker ontving in 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker aanvoert dat hij vervolgens “gerust gelaten wordt”, merkt de Raad op dat dit niet inhoudt dat hij legaal in België verbleef. Verzoeker was wel degelijk op de hoogte van zijn illegaal verblijf, nu hij in 2016 zelf een advocaat onder de arm nam – in voorgaande procedures had hij een advocaat geregeld door zijn voogd – teneinde zijn verblijf te legaliseren. Indien verzoeker werkelijk een vrees voor vervolging had ingeval van terugkeer naar Ghana, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij, gezien hij illegaal in België verbleef en aldus riskeerde te worden uitgewezen, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, ongeacht zijn bewering dat hij in de veronderstelling was dat hij een eerste verzoek om internationale bescherming had ingediend welke werd geweigerd. De Raad kan evenmin inzien dat verzoekers opeenvolgende advocaten hem niet zouden geadviseerd hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen, indien hij werkelijk ernstige problemen had in Ghana die een terugkeer naar dit land zouden verhinderen. Verzoekers bewering dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij dacht dat hij zich daarvoor naar Italië diende te begeven, kan evenmin worden aangenomen nu verzoeker werd geadviseerd door een advocaat. Verzoeker slaagt er niet in concreet toe te lichten wat hem er in 2017 opeens toe aanzette om toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS-verslag, p. 21-22). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat zijn tweede regularisatieaanvraag werd afgewezen en 9 jaar na zijn aankomst in België.

2.4.3. Verder dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt niet dat zijn voorgehouden asielmotieven een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat de feiten van gemeenschappelijke en interpersoonlijke aard zijn en verzoeker niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.4. De ter zitting neergelegde juridische stukken aangaande de lopende klachten en procedures tegen verzoeker en zijn familie bevestigen dat er een zaak bij de rechtbank hangende is of was – de stukken dateren van 2012 - in verband met het betwiste stuk grond. De kopie van verzoekers Ghanese paspoort toont hoogstens verzoekers identiteit en nationaliteit aan. De door verzoeker voorgelegde getuigenis van zijn neef I.L. herhaalt enkel verzoekers verklaringen en kunnen aldus bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van de Ghanese verkiezingskaart van verzoekers neef I.L. geeft enkel aan dat I.L. heeft deelgenomen aan de verkiezingen in Ghana. De kopieën van verzoekers studentenkaarten, en het formulier voor gelijkstelling van onderwijsdocumenten van de OKAN-school, tonen louter aan dat verzoeker onderwijs in België heeft gevolgd. Deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen.

2.4.5. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker verklaart aldus niet te kunnen terugkeren naar Ghana omdat hij de landbouwgronden die zijn grootvader zou hebben nagelaten onrechtmatig verkocht heeft. Verzoeker zou hierover een geschil hebben met zijn oom en tante, die deze onrechtmatige verkoop rond het jaar 2012 à 2013 ontdekten. Hij stelt tevens te vrezen dat de “gemeenschap” en de koper van het stuk grond hem hierom wil vermoorden.

2.5.2. De Raad ziet niet in - noch licht verzoeker concreet toe - waarom de nalatenschap van verzoekers grootvader in 2009 nog niet verdeeld was (CGVS-verslag, p. 15), nu verzoeker verklaarde dat zijn grootvader een lange tijd geleden overleden is (*"Dat herinner ik me niet, lange tijd gelden"*, CGVS-verslag, p. 11). Verzoeker geeft ook niet aan wat intussen is gebeurd. Dit klemmt te meer nu de halfbroer en -zus van zijn moeder, verzoeker en zijn familie sinds lange tijd haten, omdat verzoekers grootvader van hun moeder scheidde om verzoekers grootmoeder te huwen (CGVS-verslag, p. 14). Gezien deze moeilijke familierelatie kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er wordt aangedrongen op een verdeling van de nalatenschap zodat deze gronden uitgebaat konden worden en inkomsten genereren. Hoe dan ook verzoeker stelde slechts dat het land gewoon daar was, dat niemand eigenaar was - wat uiteraard niet kon nu de eigendomsoverdracht geregeld moest worden -, maar dat verzoekers grootmoeder wel de eigendomsdocumenten had (CGVS-verslag, p. 15).

2.5.3. Verzoeker verklaarde dat M.S., die in de gemeenschap woonde, hem had overtuigd om hem de eigendomsdocumenten van het stuk grond te bezorgen en dat M.S., in afwezigheid van verzoeker, de grond in 2009 aan de heer Sa. had verkocht (CGVS-verslag, p. 7-8). Hoewel het registreren van gronden in Ghana wel degelijk gebeurt (*"Registering Property in Ghana"* van 30 augustus 2016), blijkt uit de informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift neerlegde dat fraude bij de verkoop van eigendommen en gronden in Ghana vaak voorkomt. Het kan niet uitgesloten worden dat M.S. het stuk grond, dat verzoekers familie toebehoorde, frauduleus aan de heer Sa. zou hebben verkocht. Echter de verkoop van een grond door een minderjarige die niet handelsbekwaam is, evenmin eigenaar van het stuk grond was en ook afwezig was bij de verkoop, is uiteraard ook aanvechtbaar. Zo stelde verzoeker dat zijn familie de zaak hangende hadden gemaakt bij de rechtbank, tegen de koper, en dat de rechtbank verzoeker en M.S. wil horen (CGVS-verslag, p. 17, p. 18).

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vrees ingeval van terugkeer naar Ghana echter niet aannemelijk weet te maken. Verzoeker verklaarde zijn familie te vrezen, doch slaagde er niet in zijn problemen met hen ingeval van terugkeer aannemelijk te maken. Gevraagd waarvan verzoekers familie hem eigenlijk beschuldigt, kon hij louter stellen dat zij hem al niet graag hadden, nog voor deze gebeurtenissen zich hadden voorgedaan (CGVS-verslag, p. 18). Hem gevraagd wat zijn familie dan verwacht van hem, antwoordde verzoeker andermaal dat ze wachten op hem om het verhaal te vertellen (CGVS-verslag, p. 18). Op de vraag of verzoeker bedreigingen ontvangen had van zijn familie, antwoordde hij naast de kwestie *"Dit is allemaal gebeurd als ik aan het reizen was, en als ik hier was, 2012-2013, ik was hier."* (CGVS-verslag, p. 18). Uit voorgaande kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker vervolgd werd door zijn familie, doch dat hij louter werd gevraagd om te getuigen in de rechtbank in de zaak tegen de koper van het stuk grond. Daarnaast stelde verzoeker nog dat zijn familie hem niet op een directe manier hebben bedreigd maar de gebeurtenissen zou hebben verteld aan de koning en dat hij nu door de gemeenschap zou gevisieerd worden (CGVS-verslag, p. 18). Aan dit laatste kan evenmin geloof worden gehecht nu verzoeker niet aantoonde dat het gewoonterecht een dergelijke straf voorziet. Bovendien hebben verzoekers familie die hem door de rechtbank wil laten horen om zo het stuk grond terug te krijgen, zij geen baat bij verzoekers dood. Dit geldt tevens waar verzoeker plots, later tijdens het gehoor, stelde dat zijn familie hem zou dood wensen, omdat zij zo het land zouden terugkrijgen (CGVS-verslag, p. 21). Verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van zijn familie is niet aannemelijk, noch is aannemelijk dat de gemeenschap zich in een dergelijke privézaak zou mengen op vraag van de lokale koning. Verzoeker toont geenszins aan dat dit gebruikelijk is in Ghana.

2.5.5. Verder merkt de Raad op dat verzoekers vrees, om in aanmerking te komen voor internationale *in casu* subsidiaire bescherming, gegrond, concreet, actueel en persoonlijk moet zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Waar verzoeker stelt dat hij *"de koning"* en *"de gemeenschap"* vreest, slaagt hij er niet in concreet aan te duiden wie hem dan precies zou viseren. Hij had het steeds algemeen over de gemeenschap (CGVS-verslag, p. 14, p. 18-20), over iemand (*"want in Afrika kan iemand gewoon telefoneren en die wordt vermoord"*, CGVS-verslag, p. 18) of over iedereen (*"iedereen wil u in elkaar slaan"*, CGVS-verslag, p. 19). Verzoeker weet bovendien de naam van de koning niet terwijl dit een hoogstaande publieke figuur is en stelt louter dat hij de leider van de gemeenschap en de koning van het dorp is (CGVS-verslag, p. 14). Verzoeker blijft bij algemeenheden en abstracte beweringen.

2.5.6. Bovendien zou verzoeker nalaten om in Ghana bescherming te vragen tegen deze personen. Gevraagd of hij de koning geen bescherming kan vragen tegen mogelijke vervolgers, antwoordde verzoeker *"U begrijpt het niet, als u zegt die gast steelt, dan zal hij altijd mensen hebben die u gaan meenemen, en dan beschuldigen ze u dat u iets heeft gestolen, en dan kunnen mensen komen en u slaan en kunnen u vermoorden, dat bedoel ik."* (CGVS-verslag, p. 20).

Vervolgens gevraagd of verzoeker dan geen bescherming kan zoeken tegen deze koning, bij de Ghanese autoriteiten, stelde verzoeker *“Nee dat denk ik niet, want in Afrika, geeft de regering niets om u, er is geen goede bescherming in Afrika, er is geen aanklacht (AZ: “charge”) tegen niemand, als er iemand wordt vermoord, het kan hun niets schelen.”* (CGVS-verslag, p. 20). Verzoeker voegde eraan toe dat *“Hier, als iemand iemand anders vermoord, als iemand iemand anders doodslaat, zal de politie hem misschien arresteren, waarom die of die vermoorden, maar in AFR zullen ze niet arresteren, want wat je doet is een misdaad en de mensen zullen u straffen. als iemand wordt vermoord, dat de politie hem niet zal arresteren, maar dat de mensen u zullen straffen.”* (CGVS-verslag, p. 20). Dergelijke bouteweringen kunnen niet overtuigen. Bovendien kan er niet worden ingezien dat er geen aanklacht tegen een poging tot moord door leden van de gemeenschap kan worden ingediend, maar wel een klacht tegen een verzoeker (toen minderjarig) en de koper van de verkoop van een landbouwgrond dat de verkoper niet toebehoorde. Verzoekers bewering geen bescherming te kunnen verkrijgen in Ghana komt verzonnen voor. Er kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers voorstelling van het willekeurige extreme gewoonterecht. Verzoeker blijft bij loutere losse beweringen terwijl hij 9 jaar had om zich nuttig te informeren.

2.5.7. Verzoeker gaf verder nog aan dat hij de koper van het stuk grond, de heer Sa., vreest, omdat verzoeker zijn geld niet heeft. Hij voegde eraan toe *“dat ik wil tonen, van gelijkaardige zaken, als je mensen geld verschuldigd bent en het niet kan betalen, dan huren ze mensen in die u kidnappen en dan maken ze een video en zenden ze het aan uw familie, en als je dat geld niet hebt, dan kunnen ze u vermoorden, ik heb niemand rond mij, die dat kan betalen, die dat gaat doen, mijn oom en tante, die haten mij al en heel mijn kant van de familie, het kan hen niets schelen, mij.”* (CGVS-verslag, p. 19). Verzoeker gaf echter nergens aan dat hij bedreigingen ontving van de koper, doch stelde louter dat hij bedreigingen *“zal ontvangen”* (CGVS-verslag, p. 18, p. 19). Verzoekers vrees ten aanzien de koper is dan ook louter hypothetisch bovendien is een rechtszaak aangespannen die ook de koper schadeloos kan stellen. Verder legde verzoeker een USB-stick neer en gaf aan dat de video op de stick *“een gelijkaardig probleem aan het mijne [weergeeft], iemand moest geld aan iemand, en dat konden ze het niet betalen, en dan hebben ze een video gemaakt, en dan als ze niet betalen, dan zullen ze hem vermoorden.”* (CGVS-verslag, p. 25). Er dient echter opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld of deze beelden (*“Video toont een jongeman met handen geboid in een put, hij wordt aangesproken en verkondigt ook dingen op de video. De video is in Hausa.”*, CGVS-verslag, p. 26) in werkelijkheid over een ontvoerde man gaat, laat staan dat verzoeker hetzelfde lot zou ondergaan.

2.5.8. Uit bovenstaande blijkt slechts dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging niet kan concretiseren. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij geen bescherming zou kunnen inroepen bij de Ghanese autoriteiten. Ook ter terechtzitting kon verzoeker niet de actuele situatie aangeven van deze verkoop te meer gezien de vele jaren die intussen verlopen zijn en de vaststelling dat de processtukken van de Circuit Court van Kumasi - in zoverre deze authentiek zijn- dateren van 2012. Deze stukken kunnen echter verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging geenszins aantonen.

2.5.9. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.5.10. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.11. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK